

Pääsiäisen 5. sunnuntai

Pääsiäisen 5. sunnuntai. Joh.
13:31-35. Minä annan teille
uuden käskyn: rakastakaa
toisianne!

³¹Kun Juudas oli mennyt, Jeesus
sanoi: »Nyt Ihmisen Poika on
kirkastettu, ja Jumala on kirkastunut
hänessä. ³² Ja kun Jumala on hänessä
kirkastunut, on Jumala myös
itsessään kirkastava hänet, ja Jumala
tekee sen aivan pian. ³³ Lapseni, enää
vähän aikaa minä olen teidän
kanssanne (...)

³⁴Minä annan teille uuden käskyn:
rakastakaa toisianne! Niin kuin minä

olen rakastanut teitä, rakastakaa
tekin toinen toistanne. ³⁵Kaikki
tuntevat teidät minun
opetuslapsikseni, jos te rakastatte
toisianne.» [1]

Juudaksen lähdettyä viimeiseltä
aterialta, Jeesus puhuu
opetuslapsilleen. Herra ilmoittaa
heille, että nyt alkaa voiton ja
kirkkauden hetki sekä Isän
kirkastumisen hetki. “Nyt Ihmisen
Poika on kirkastettu, ja Jumala on
kirkastunut hänessä”, sanoo Jeesus.
Hän ei kuitenkaan sano, että
kirkastumisen hetki alkaisi vasta
ylösnousemuksen päivänä, vaan että
se alkaa juuri nyt, kärsimisen
alkaessa. Kirkkaus ja risti kulkevat
siis käsi kädessä.

Sitten Hän puhuttelee opetuslapsia
erityisellä tavalla: ”Lapseni, enää

vähän aikaa minä olen teidän kanssanne”. Tämä on ainut kerta evankeliumissa, kun Jeesus kutsuu heitä lapsiksi, ikään kuin isä puhuisi lapsilleen. Hän on kuitenkin oikeutettu siihen, sillä, kuten Jeesus itse sanoi, ”Minä ja Isä olemme yhtä” (Joh.10:30) sekä ”Isä on minussa ja minä olen Isässä” (Joh.10:38).

Lisäksi Jeesus antaa apostoleilleen esimerkin siitä, miten heidän pitäisi itse käyttäytyä. Apostolit saavat osallistua jollakin tavalla Jeesuksen ja Isän väleihin. Sen vuoksi he voivat tuntea isällistä rakkautta veljiä kohtaan. Jos Jeesus, joka on esikoinen suuressa veljesjoukossa (Room. 8:29), kutsuu heitä lapsiksi, niin myös heidän tulisi olla isän lailla veljilleen.

Pyhä Josemaria kannustaa meitä seuraamaan Jeesuksen esimerkkiä: ”Olkaa ymmärtäväisiä teidän lähimmäistenne kanssa. Älkää

kauhistuko mistään, vaan rakastakaa heitä suurella sydämellä (...) Siten osaatte olla huomaamatta muiden ihmisten vikoja ja sen sijaan huomata sen hyvän, joka on heissä. Näin tekevät hyvät äidit. Olen joskus kertonut teille, että samasta ilmiöstä voi olla eri mieltä riippuen siitä, rakastaako tiettyä ihmistä vai ei. Se hyvin konkreettinen ja hieman alatyylinen esimerkki, jonka annoin, oli seuraava: kun juhlassa lapsi kaivaa nenää, vieraat sanovat: ”Ällöttävää!” Lapsen äiti kuitenkin sanoo: ”Hänestä tulee tutkija!” Katsokaa siis te teidän lähimmäisiänne rakkaudella ja tulette siihen johtopäätökseen, että kaikki olemme tutkijoita!” [2]

Sinä iltana, joka oli erityisen läheisyyden hetki, Jeesus ilmoittaa: ”Minä annan teille uuden käskyn: rakastakaa toisianne! Niin kuin minä olen rakastanut teitä, rakastakaa tekin toinen toistanne”. Jo Vanhassa

testamentissa annettiin rakkauden käsky. Tässä on kuitenkin kyseessä uusi käsky, sillä nyt lähimmäisrakkauden mallina ja lähteenä on Jeesus itse. Hänen rakkaudellaan ei ole rajoja. Se pystyy muuttamaan jopa kärsimyksen ja epämiellyttävät olot tilaisuuksiksi, joissa voi rakastaa enemmän. Sellainen rakkaus on Jeesuksen opetuslasten tunnusmerkki. Kuinka paljon meiltä vielä puuttuu, jotta voisimme rakastaa Jeesuksen tavoin!

”Meidän tulee pyytää Herralta – muistuttaa paavi Franciscus – ymmärrystä koskien tätä rakkauden käskyä. Miten kaunista onkaan, kun rakastamme toinen toistamme todellisina sisaruksina! Tehkäämme tänään seuraava asia: kai kaikki me kannamme kaunaa joillekin ihmisille. Jos näin on, niin rukoilkaamme tänään seuraavalla tavalla: *Herra, olen vihainen tälle henkilölle, mutta pyydän Sinua*

siunaamaan häntä. Rukous niiden puolesta, joiden kanssa olemme riidoissa, on iso askel rakkauden matkalla. Tehkäämme se jo tänään!
[3]

[1] Joh. 13:31–35, Raamattu 1992 (KR92).

[2] Pyhä Josemaría, *Kirje 29.9.1957*, nro 35.

[3] Paavi Franciscus, *Angelus-rukous*, 12.6.2013.
